

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Fiacrii, Confessoris & Eremita: Ex ea quæ est apud V. P. Laurent.
Surium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

644 VITA S. FIACRII, CONFES.

Confessio
Virginis Sa-
bina.

qui me peccatricem famulam suam opera,
studio sanctissime Serapiæ è tenebris ad luce-
è sordibus ad puritatem , è dæmonum ser-
tute: ad veram libertatem traducere dignau-
it.

Commotus eo matronę responso Prefecit,
visaque ipsius in Christi confessione constan-
tia, capit is eam sententia damnauit, & omni-
bus eius facultatibus ad Fiscum redactis: cito
factum beatam martyrem gladio feriri pre-
cepit. Passa est autem 4. Kal. Septembr. Cum
corpus à Christianis sublatum, eodem in mo-
numento, ubi ipsa fidei suæ magistram honori-
fice collocauerat, ad arcum Faustini, iuxta 2.
ream Vindiciani, in oppido Vindinensi condic-
tum est. Vetus extat Romæ titulus S. Sabini in
Auentino; cuius est mentio in Concil. primo
Romano sub Symmacho, & apud Gregor. in
regist. lib. 9. cap. 22. & lib. 11. cap. 1. quam qui-
dem ecclesiam Eugenius Papa, eius nomini
secundus, exornauit auxilique: ut cōstat ex lib.
de Roma: Pontif: in Eugenio.

VITA S. FIACRII, CONFESSORIS

& Eremitæ: Ex ea quæ est apud V. P. Laurent.
Surium.

30. Augu.
Patria Fia-
crij.

B E A T U S Fiacrius ex Hybernia nobilibus
hortus parentibus, vita solitaria & allelus
dulcedine, relicta domo & amplissima
spreta hæreditate, Meldis, ad Faronem antisti-
tem sanctitatis opinione celebrem concessus.
Cuius desiderio Pontifex mirè gauisus, ei loci
quendam in nemore sui patrimonij, nomine

Bredo-

Endolum, assignauit. Vbi Fiacrius ilicò ex-
tatis veribus, monasterium Virgini Mariæ ^{Monasterii}
lucum construxit, & publicum aduentatibus ^{construit &}
hospitium, vbi peregrinos & pauperes, rigidus
in corporis domitor, incredibili charitate
empiebat. Fama igitur sanctitatis & admirā-
bilem benignitatis opinione longè lateque cres-
cente, mox ingens languentium turba indies
magis magisque ea confluere; quibus vir san-
ctus non modò consueta charitatis exhibebat ^{Claret mira-}
officia, sed precibus & manūs suæ cōtactu pri-
stinam reddebat sanitatem.

Post hęc, cùm ex nimia liberalitate annona-
diceret, nec haberet quo deinceps aduenien-
ti in opiam subleuaret, supplex ad antistitem
abut, petens ut tantū ei nemoris euellere lice-
re, quantum nutriēdis oleribus sibi suisq; fatis-
ceret. Cui Pontifex benignè annuit, tantumque
concessit, quantum vna die fodiendo manu
propria, fossa posset circundare. Quo audito,
ad solitudinem reuersus, facta oratione, bacu- ^{Cum summo}
lum quem manu tenebat per terram trahere ^{omnium stu-}
coepit; quo, (dictu mirabile) nemus hinc indē ^{pore terram}
funditus corruit, terraque dehiscens, ad baculi ^{baculo aperit}
tractum fossam præbuit. ^{ad modum}
^{fossæ.}

Interea mulier quedam adueniens, viso ter-
rē dehiscētis miraculo, stuporis plena ilicò ad
Episcopum festina currens, Eremicolam, ma-
gum, maleficum, & incantatorem appellauit.
Deinde eadē rursus mentis temeritate ad ere-
num festinans, multis conuicijs in virum san-
ctum iuincta est, præcepitque ei auctoritate
Episcopi, ab incepto opere ut cessaret: donec
mox affuturus antistes debitas de tāto malefi-

Mulier accu-
sat eum ma-
leficij apud
Episcopum.

646 VITA S. FIACRII CONFES,

cio(ut illa dicebat) pœnas expeteret. His audi-
tis, Fiacrius manū ab opere reuocauit, & mæ-
roris ac tristitiae plenus super petram re sedid.
Ibi tūc mirabilibus succedūt mirabiliors. Pe-
tra namq; Durissima, nutu Dei, vt sessioni san-
cti esset habiliors, sub ipso concavū eidem præ-
stít locum. Quæ petra, eodem in monasterio
ad hæc usque tempora afferuata, nō rarò tatu
suo debiles sanitati restituit.

Igitur Pōtīfex inuidiæ mulieris prouocata
verbis, aduenit; vidensq; utraq; miracula, in-
tellexit Eremitam summam Dei amicum esse:
vndē sanè & amore & honore pariter eū pro-
secutus est. Porrò Fiacrius mulieris isti' mali-
tia admonitus, voluit deinceps omnib. femini-
nis monasterij aditum interdictū esse, & sup-
plicibus à Deo precibus contendit, vt quæcum-
que pedem per vim inferre conaretur: ultione
protinus diuina repulsam pateretur. Qua re
cognita, mulier quædam & generis & diuina-
rum gloria præstans, ancillā suis ipsa manibus
in Fiacrij monasterium impellere voluit, vi-
quid futurum esset, alieno periculo disceret.
Sed eccè ancilla, dominæ suæ scelere impulsæ,
illæsa quidem permāsit, ipsa verò altero orba-
ta lumine vindictæ subiacuit. Sed & alia quæ-
dam de Latinaco mulier, alterum pedem in
monasteriū inferre conata, ilicò horribili tu-
more eum correptum retraxit: qui deinde tu-
mor, tibiam, genu & crus occupauit. Beatus
itaque Fiacrius eodem in loco, signis & virtu-
tibus clarus, vitæ cursum fœliciter consum-
mauit. Cuius ad tumulum, glorioſa continet
coruscant miracula.

*Ingens mi-
raculum.*

*Cæfigatur
diuinitus
mulier, te-
merè mona-
sterium in-
gredi volēs.
Item alia.*

*Obitum eius.
Claret mira-
culu post o-
bitum.*